

Határtalanul! – a Szerb Antal két osztálya Erdélyben járt

2018. szeptember 13-án indultunk, 67 diákkal és 6 tanárral. Az emeletes buszunk 5:30-kor gördült ki az iskola elől. Így már délelőtt megérkeztünk Nagyváradra, ahol a Szent László-székesegyházban berendezett egyházművészeti kiállítást tekinthettük meg, tárlatvezetéssel,

két csoportban. Ezek után Ady és Léda nyomdokain sétáltunk a „Pece-parti Párizs” szecessziós

palotái között. Továbbindulva még alkalmunk volt megállni a történelmi Erdély kapujában, a Királyhágón, majd a Sebes-Körös festői völgyében, a csucsai Boncza-kastély és a bánfihunyadi „cigodák” mellett elsuhanva késő délután érkeztünk meg a „kincses”

Kolozsvárra. Itt alkalmunk volt egy sétára a Házsongárdi temetőben, majd a Babes-Bolyai egyetem érintésével megcsodáltuk a Szent Mihály-templomot, a Mátyás-szobrot, és nagy királyunk szülőházát is. Mindezekben a mindvégig velünk tartó, kedves, fiatal idegenvezetőnk volt segítségünkre. A szállás és a vacsora a közeli Magyarfenesen várt bennünket.

Másnap a busz Székelyföldre repített minket. Szovátán, miután megkoszorúztuk Petőfi szobrát, a híres Medve-tóra vethettünk néhány pillantást, hogy azután kürtös kalácsokkal felszerelve szállhassunk vissza a buszra. A következő állomásunk a parajdi sóbánya volt. Itt, mélyen a föld alatt

mindenki

kapott egy kis szabadidőt, hogy maga barangolja be a sófalak közötti világot. Korondon egy fazekasműhely várt bennünket, ahol bele is kóstolhattunk a mesterségbe. Farkaslakán, utunk utolsó állomásaként Tamási Áron sírjánál helyeztük el a koszorúkat, majd ezúttal Csíkrákoson térhettünk nyugovóra.

A harmadik nap átbuszoztunk Gyergyószentmiklósrá, ahol egy kiadós bevásárlással kezdtük a napot. Ezek után átadtuk ajándékainkat a fogadóiskolánknak (Fogarasy Mihály Általános Iskola), majd megérkeztünk „a

négyeshez”, ahol az iskola diákjai táboroztak. A kölcsönös bemutatkozást követően együtt vonultunk el a közeli focipályára, ahol elsőként a gyergyói és a budapesti fiúcsapatok, majd a lánycsapatok mérhették össze tudásukat (természetesen mindkét kategóriában mi győztünk...). Szívesen

maradtunk is volna még, ám az idő kezdett rosszra fordulni.

A Gyilkos-tavat és a lélegzetelállító Békás-szorost már így is esőben csodálhattuk meg – az időjárás sem tarthatott vissza minket a pár kilométeres gyalogtúrától.

Estére pedig újra Csíkrákosra tértünk vissza.

A másnapi hazaút is tartogatott bőven látnivalókat. A híres Vajdahunyad várának termein sétálhattunk végig, nem kihagyva a tömlöcöt, a kínzókamrát és a török rabok által ásott várkutatót sem. A buszozás közben egy

kis kvízzjáték során ellenőrizhettük, kinek mennyi maradt meg az út során tanultakból.

Aradon már csak az emlékmű koszorúzása céljából álltunk meg – tiszteletadásunk méltóságát végül nem sikerült megghiúsítani néhány ünneprontónak sem.

Az M5-ös autópályán már a sötétben robogtunk, és 23 óra előtt érkeztünk meg a diákokat váró szülőkhöz az iskolánk elé.

Akármilyen sokat láttunk sűrű programunk során, szinte mindenkiben az fogalmazódott meg: „Ide még vissza kell jönnünk.”

